

Skyld sige det. Finanserne have neppe nogensinde i de sidste 100 Aar været saa blomstrende som nu; og det er Tilfældet, hvor man saa ser hen. Hvis man f. Eks. ser paa vor finansielle Status, er det saaledes, at Aktiverne overstige Passiverne med 50 Millioner Kroner, og det er endda efter en Vurdering, som er aldeles uhyre forældet baade for vore Bygninger, Skove, Løsøre, Telegraf- og Telefonanlæg o. s. v.; i Virkeligheden er det langt mere værd. Og saa har man oven i Købet afskrevet 80 Millioner Kroner paa Jernbanerne. Hvis man tager Indtægterne, ere de jo bestandig stigende; saaledes vil der i Aar vist være omtrent 5 Millioner Kroner mere i Indtægt, end man havde beregnet. Hvad Udgifterne angaa, ere de ogsaa stigende — det vil den ærede Finansminister maaske sige til mig —, men i Virkeligheden har man jo altid kunnet faa Udgifterne og Indtægterne til at dække hinanden, og det kan man vel ogsaa fremdeles. Og naar vi se, hvordan Ministrene bære sig ad, hvorledes de komme her i den sidste Time og stille store finansielle Fordringer til Statskassen, saa maa man virkelig tro, at de ogsaa have den Overbevisning, at Statskassen udmærket godt kan bære en Nedgang i Øjeblikket.

Undertiden synes det mig, at Finansministeren er omtrent som en Kasserer. Kasserere ere overordentlig bange for deres Kasser; i store Forretninger ere Kassererne altid bange for, at der skal komme nogle andre og tage noget fra dem; derimod ere de egentlig ikke saa bange for selv at bruge, ja undertiden at stjæle af Kassen; det gøre de ganske roligt, medens de ellers energisk varetage Kassens Tarv overfor andre. Vi have her i Landet haft en Finansminister, som var overordentlig øm overfor Statskassens Tarv, som, naar der var Tale om Kompensationer, holdt uhyre stærkt paa, at der skulde være fuld Dækning, men samtidig tog han 40 Millioner Kroner ubevilgede Penge ud af Statskassen og brugte dem til at bygge Fæstningsværker omkring København — Fæstningsværker, som naturligvis pryde Byen i høj Grad, men som efter sagkyndiges Mening ikke ere til nogen Nytte. Jeg siger ikke, at jeg tror, at den ærede Minister allerede er kommen saa vidt, at han vil gøre noget lignende, men jeg siger kun dette for at vise, at der er Finansministre eller har været Finansministre, som ere forfærdelig ængstelige med Hensyn til, hvorledes de skulle stille sig overfor Spørgsmaalet om

Dækning, men som samtidig ikke ere saa bange for selv at bruge Penge.

Jeg har lagt Mærke til, at den ærede Finansminister i Folketinget sagde, at der kom bestandig ny Udgifter, meget slemme Udgifter, som han ikke mente at være berettiget til at gaa imod, og derfor turde han ikke give Slip paa mere end 2 Millioner Kroner, derfor turde han ikke gaa med til denne Toldreform, uden at han fik Stempelafgiften paa Vin med i Købet; han vilde ikke smide flere Penge ud af Vinduet, som han sagde med en Metafor, som i øvrigt ikke var saa heldig. Men jeg vil bede den ærede Minister ved denne Lejlighed gøre sin Kollega Trafikministeren opmærksom paa følgende: Vi have i Øjeblikket en Personbanaard under Bygning — det nævnede ogsaa den højtærede Finansminister nede i Folketinget —, og den koster mange Penge. Men nu er Sagen den, at naar man rydder den gamle Personbanaards Terrain og det dér omkring liggende, saa udbetaler Københavns Kommune i Aarens Løb 15 Mill. Kr. til Statskassen. Men hvis man trækker Bygningen af Personbanaarden ud i alt for mange Aar — som man allerede har gjort —, vil Følgen blive den, at man i Stedet for 15 Mill. Kr. kun faa 12 Millioner. Jeg vil, som sagt, bede den højtærede Finansminister om at gøre sin Kollega, Trafikministeren, opmærksom paa dette Forhold, for at man om muligt endnu kan redde de Penge, der kunne reddes ad den Vej, idet man skynder sig nu at bygge. Det er man jo ellers ikke vant til her i Landet, hvor man gerne er 10 Aar om at bygge det, man andre Steder kun er 3 Aar om. Det kan jo være, at en saadan Henvendelse vilde være af Betydning her, hvor det virkelig drejer sig om Penge. Den højtærede Finansminister er jo saa øm over Statskassens Tarv, og han vilde maaske derfor paa dette Punkt kunne have en heldbringende Indflydelse paa sin mere ideelt anlagte Kollega, Trafikministeren. Man ser paa den Mand, at han handler ud fra ideelle Synspunkter, medens man af den højtærede Finansminister mere faar det Indtryk, at han ser paa det praktiske. Nu er det jo saaledes, at den højtærede Finansminister siger, at 2 Mill. Kr. kan han undvære, men mere end 2 Mill. Kr. kan han ikke paa nogen Maade undvære af Statskassens Indtægter, og allerede det synes adskillige ærede Medlemmer her i Tinget, konservative Medlemmer, Medlem-